

Maa- ja metsätalousministeriölle

Viite: MMM:n lausuntopyyntö 4.12.2013, nro MMM022:00/2008

Hallituksen esitysluonnos uudeksi kalastuslaiksi

Korkein hallinto-oikeus esittää jäljempänä lausuntonsa luonnoksesta hallituksen esitykseksi uudeksi kalastuslaiksi. Esityksen tarkoituksena on toteuttaa kalastuslain kokonaisuudistus. Vuoden 1982 kalastuslaki korvattaisiin kokonaan uudella samannimisellä lailla. Lausunnossa keskitytään hallintolainkäyttöön ja oikeussuojaan liittyviin kysymyksiin.

Perusoikeudet ja oikeusturva

Kalastusta koskevalla lainsäädännöllä on lukuisia kosketuskohtia perus- ja ihmisoikeuksiin. Ehdotuksissa on näihin kiinnitetty pääosin asianmukaista huomiota, kuten jäljempänä käy ilmi. Lisäksi voidaan todeta, että oikeuksien ja velvollisuuksien perusteita koskeva entistä täsmällisempi sääntely lain tasolla, samoin kuin asetuksenantovaltuuksien täsmentäminen, voidaan sellaisenaan nähdä myös perusoikeuksien kannalta myönteisenä.

Omaisuuksien suoja ja oikeus elinkeinon harjoittamiseen

Kalastukseen liittyvät erilaiset rajoitukset koskevat perustuslain (PL) 15 §:n mukaista omaisuuden suojaa sekä PL 18 §:ssä turvattuja oikeuksia, kuten oikeutta elinkeinon harjoittamiseen.

Omaisuu den suojan osalta ei kansainvälisistä ihmisoikeussopimuksista aiheudu perustuslain asettamiin vaatimuksiin verrattuna juurikaan lisävelvoitteita. Ottaen huomioon, että YK:n niin sanottu KP-sopimus ei turvaa lainkaan oikeutta omaisuuden suojaan erillisenä ihmisoikeutena, on tältä osin tärkein ihmisoikeussopimuksemme Euroopan ihmisoikeussopimus, erityisesti sen omaisuuden suojaa koskeva ensimmäinen lisäpöytäkirja. Sen mukaista omaisuuden käsitettä on oikeuskäytännössä tulkittu laajasti niin, että sopimusmääräys antaa periaatteessa tiettyä suojaa myös oikeudelle harjoittaa elinkeinoa, vaikka sopimukseen tai sen lisäpöytäkirjoihin ei PL 18 §:ää vastaavaa määräystä sisällykään.

Omaisuu den suojaa koskevan ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklan 1 kappale tuo julki jokaiselle luonnolliselle henkilölle ja oikeushenkilölle kuuluvan oikeuden nauttia rauhassa omaisuudestaan. Lisäksi sopimusmääräys sääntelee pakkolunastuksen ja muun omaisuuden ottamisen (”riistämisen”) edellytyksiä. Kalastuslain mukaiset omaisuuden nauttimisen rajoitukset tulevat kuitenkin arvioitaviksi ennen muuta sopimusmääräyksen 2 kappaleen valossa. Sen mukaan 1 kappaleen sisältämät määräykset:

”...eivät kuitenkaan saa millään tavalla saa heikentää valtioiden oikeutta saattaa voimaan lakeja, jotka ne katsovat välttämättömiksi omaisuuden käytön valvomiseksi yleisen edun nimissä tai taatakseen verojen tai muiden maksujen tai sakkojen maksamisen.”

Jo sanamuoto viittaa siihen, että sopimusvaltioilla on omaisuuden käyttöä säädellensään verraten laaja harkintamarginaali. Sopimusmääräyshän oikeuttaa sopimusvaltiot säätämään lakeja, jotka ”ne katsovat” välttämättömiksi yleisen edun nimissä, ei sen sijaan edellytä eräiden muiden sopimusmääräysten tavoitin rajoitusten olevan ”välttämättömiä demokraattisessa yhteiskunnassa”. Vaikka tämä harkintamarginaali ei olekaan rajaton, osoittaa Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen (EIT), samoin kuin aikaisemman Euroopan ihmisoikeustoimikunnan, oikeuskäytäntö, että esimerkiksi juuri kalastuslainsäädännöstä aiheutuvat omistusoikeuden käytön rajoitukset eivät kovin helposti merkitse lisäpöytäkirjan turvaaman omistusoikeuden loukkausta. Niinpä tapauksessa *Posti ja Rahko v. Suomi* (24.9.2002), jossa EIT näki sopimuksen 6 artiklaan (oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin) liittyviä ongelmia, katsottiin kysymyksessä ollut kalastusoikeuksien rajoittaminen asetuksilla sellaiseksi pöytäkirjassa tarkoitetuksi omaisuuden käytön kontrolliksi, joka varsin selvästi mahtui valtion harkintamarginaalin piiriin. Samoin tapauksessa *Alatulkila v. Suomi* (28.7.2005, HE-luonnoksen s. 13) kysymyksessä olleita kalastusrajoituksia pidettiin omaisuuden suojan kannalta ongelmattomina, vaikka vaikeampia kysymyksiä aiheutui suhteessa 6 artiklaan (joskaan tältäkin osin ei sopimusta *Alatulkila*-tapauksessa katsottu loukatun).

Voidaan myös mainita, että 1985 toteutettu Ruotsin kalastuslainsäädännön uudistus johti useisiin EIT:een tehtyihin valituksiin, joissa valtion laaja harkintamarginaali kontrolloida omaisuuden käyttöä kalastuslainsäädännön kautta vahvistettiin. Tapauksessa *Banér v. Ruotsi* (valitus 11763/85, ihmisoikeustoimikunnan päätös 9.3.1989, *Decisions and Reports of the European Commission of Human Rights* 60, s. 128) valittajana oli Mälaren-järvellä sijainneen vesialueen omistaja, joka menetti yksinoikeutensa määrätä ongella, heittouistimella ja vastaavilla välineillä (*hundreds*) tapahtuvasta kalastuksesta sen jälkeen, kun oikeus viitatunlaiseen kalastukseen ulotettiin kos-

kemaan myös muita kuin vesialueen omistajaa. Euroopan ihmisoikeustoimikunta hyväksyi tämän omistusoikeuteen puuttumisen sallituksi omaisuuden käytön kontrolliksi ja korosti muun ohessa, että – tosin kuin on laita 1 kappaleen mukaisen omaisuuden pakkolunastuksen tai muun riiston (deprivation) kohdalla – korvauksen saaminen ei niin sanotun kontrollisäännön soveltamisalalla ole ehdoton edellytys rajoitusten asettamiselle.

Kaiken kaikkiaan voidaan todeta, että omaisuuden suojan asettamat sekä perustuslailiset että kansainvälisistä ihmisoikeussopimuksista johtuvat vaatimukset on otettu riittävästi huomioon. Sama näyttää koskevan myös niitä muita sopimuksia (mm. Århusin sopimus), joihin esityksellä on kiinnekohtia.

Oikeudenhaltijan oikeus tuomioistuinkäsittelyyn ja oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin

Edellä on käynyt ilmi, että Euroopan ihmisoikeussopimuksen näkökulmasta omaisuuden suojaa koskevasta määräyksestä erillinen kysymys on se, onko 6 artiklan turvaama oikeus tuomioistuinkäsittelyyn toteutunut riittävästi. Kuten HE-luonnoksen s. 13 todetaan, tapauksessa *Posti ja Rahko* 6 artiklaa katsottiin loukatun, ”koska ammattikalastajina toimineilla valittajilla ei ollut mahdollista saattaa valtiolta vuokraamiinsa lohenkalastuspaikkoihin kohdistuneita, valtioneuvoston asetuksilla säädettyjä rajoituksia tuomioistuimen käsiteltäväksi”. Tässä yhteydessä voidaan huomiota kiinnittää myös ratkaisuun KHO 2010:27. Kalastusta Suomen ja Ruotsin välisen rajajokisopimuksen soveltamisalueeseen kuuluvalla Suomen puoleisella merialueella koskeva ministeriön asetus oli julkaistu Suomen säädöskokoelmassa. Vaikka asetuksen maantieteellinen soveltamisala oli rajoitettu, asetuksella oli annettu säädösvallan alaan kuuluvia yleisiä säännöksiä kalastuksesta asetuksen soveltamisalueella. Kysymys ei ollut hallintolainkäyttölain 4 ja 5 §:ssä tarkoitettua valituskelpoisesta hallintopäätöksestä. Kun kuitenkin otettiin huomioon Suomen perustuslain 21 §, Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artikla ja sitä koskeva oikeuskäytäntö sekä X:n yhteisen vesialueen osakaskunnan, A:n ja B:n asema asetuksella säädettyjen kalastusta koskevien rajoitusten kohteena olevaan alueeseen ja alueella harjoitettuun kalastukseen nähden, heillä oli oltava mahdollisuus saada asetuksen soveltamisen lainmukaisuus kohdaltaan kansallisen tuomioistuimen arvioitavaksi. X:n osakaskunnan, A:n ja B:n ministeriön asetukseen kohdistuvat valitukset tutkittiin.

Joka tapauksessa myös normipäätös on voitava riitauttaa tuomioistuimessa, mikäli se tosiasiallisesti kohdistuu rajoitettuun, identifioitavissa olevaan henkilöpiiriin. Tähän nähden on perusteltua, että tämän luonteisia rajoituksia tullaan ehdotetun uuden lain 53 §:n mukaan (myös) asettamaan valituskelpoisilla hallintopäätöksillä. Säännöksen mukainen rajoitustoimivalta ja sen käytön edellytykset olisivat yksityiskohtaisissa perusteluissa lausutun mukaan ”sisällöltään käytännössä yhteneväiset 52 §:n nojalla valtioneuvoston asetuksin voimaan saatettavien rajoitusten kanssa.” (s. 59).

Ehdotetun lain 52 §:n mukaisen valtuutussäännöksen, jota voidaan pitää perustuslain näkökulmasta asianmukaisena, nojalla annettavien asetusten ja 53 §:n nojalla annettavien rajoituspäätösten säätelyala olisi siis pitkälti yhteneväinen, mikä myös merkitsee, että rajatapauksissa ei välttämättä ole yksiselitteistä, onko tietystä rajoituksesta tehtä-

vä valituskelpoinen hallintopäätös. Mahdolliset käytännön ongelmatilanteet ovat kuitenkin yleensä ratkaistavissa perusoikeusmyönteisellä lain tulkinnalla siten, että yksittäistapauksessa normipäätös voidaan katsoa valituskelpoiseksi. Kuten esimerkiksi tapaus Alatulkkila osoittaa, hallintolainkäyttöjärjestelmämme on verraten joustava ja kykenee pitkälti reagoimaan oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin asettamiin vaatimuksiin tilanteen mukaisesti. Tuossa asiassahan se tapa, jolla korkein hallinto-oikeus perusteli ylimääräistä muutoksenhakua koskevan ratkaisun, katsottiin EIS 6 artiklan kannalta hyväksyttäväksi, vaikka pääsääntöisesti ylimääräisten muutoksenhakukeinojen ei katsota riittävästi turvaavan oikeutta asianmukaiseen tuomioistuinkäsittelyyn.

PL 21 §:n, EIS 6 artiklan ja KP-sopimuksen 14 artiklan mukainen jokaisen oikeus saada oikeuksiaan ja velvollisuuksiaan koskeva asia tuomioistuimen käsiteltäväksi ulottuu myös muihin kuin edellä käsitelyihin jossain määrin ei-tyypillisiin päätöksiin ja tilanteisiin. Näin ollen se, miten muutoksenhaku on yleisestikin järjestetty, on perusoikeus- ja oikeusturvakysymys. Ehdotetut säännökset ja niiden perustelut antavat aiheita eräisiin huomautuksiin, jotka esitetään jäljempänä.

Muita perusoikeusnäkökohtia

Kalastuslain muuttamiseksi tehdyillä ehdotuksilla on kosketuskohtia myös muihin perusoikeuksiin. Ehdotukset eivät uhkaa saamelaisen kulttuuri-itsehallintoa (ks. s. 23), joskin tähän liittyvät kysymykset saattavat tulla uudelleen arvioitaviksi siinä vaiheessa, kun Suomi mahdollisesti ratifioi alkuperäiskansojen oikeuksia koskevan ILO-sopimuksen n:o 169.

Korkeimman hallinto-oikeuden mielestä HE-luonnosta ei ole aiheita kritisoida siltä osin kuin siinä käsitellään eräitä muita perusoikeuksia, kuten yhdistymisvapautta ja yksityiselämän suojaa (s. 101-102). Euroopan ihmisoikeussopimuksen 11 artikla ei lähtökohtaisesti sovellu lainkaan julkisoikeudellisiin yhdistyksiin, eikä sopimusmääräyksestä (tai KP-sopimuksesta) aiheudu HE-luonnoksessa käsitelyihin perustuslaillisiin näkökohtiin verrattuna lisävaatimuksia. Yksityiselämän suojan osalta on syytä mainita että tätä perusoikeutta koskeva kysymys saattaa aktualisoitua myös muissa yhteyksissä kuin mitä tulee kalataloushallinnon rekistereihin ja eräisiin tähän liittyviin asioihin. Korkein hallinto-oikeus viittaa vuosikirjaratkaisuunsa KHO 2002:23, josta ilmeneviä näkökohtia voi olla jatkovalmistelussa syytä pohtia erityisesti suhteessa 53 §:ään. Kuten ratkaisun perusteluista käy ilmi, ei tapaus kuitenkaan välttämättä merkitse sitä, että kaikkiin kuviteltavissa oleviin tilanteisiin tulisi varautua yksityiskohtaisilla säännöksillä, vaan se osoittaa, että monasti tyypillisempiä tapauksia varten laadittujen säännösten perusoikeuksien mukainen tulkinta voi olla ei-tyypillisissä tilanteissa riittävää.

Muutoksenhaku

Lain 122 §:ssä ehdotetaan säädettäväksi, että elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksen kalastuslaissa tarkoitettuun päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään. Seuraavassa eli 123 §:ssä ehdotetaan säädettäväksi, että kalatalousalueen yleiskokouksen tai kalatalousalueen hallituksen päätökseen haetaan muutosta oikaisuvaatimuksella, jonka johdosta annettuun päätökseen voidaan hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen.

Kummassakaan säännöksessä ei lausuta mitään mahdollisesta jatkovalituksesta. Sen sijaan 122 §:ää koskevissa yksityiskohtaisissa perusteluissa todetaan hallintolainkäyttölakia koskevan viittauksen jälkeen, että:

”Käytännössä valitus tehtäisiin hallinto-oikeuteen ja sen päätöksestä voi edelleen valittaa korkeimpaan hallinto-oikeuteen, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan.”

Valitusluvalle ei kuitenkaan ole vastinetta 122 §:n lakitekstissä. Hallintolainkäyttölain 13 §:n valituslupasäännösten soveltaminen edellyttää aina muussa laissa olevaa viittausta. Toisaalta kuitenkin seuraavan eli 123 §:n yksityiskohtaisissa perusteluissa ei viitata valitusluvan tarpeeseen, vaan todetaan muun muassa, että valitus tehdään hallinto-oikeuteen ”hallintolain” (tarkoitetaan selvästi hallintolainkäyttölakia) säännöksiä noudattaen.

Eduskunnan äskettäin hyväksymässä kalastuslain muutoksessa (HE 121/2013 vp maaseutuelinkeinojen valituslautakunnan lakkauttamista ja valitusten siirtämistä hallintotuomioistuimiin koskevaksi lainsäädännöksi) nykyisen kalastuslain uudistetut 81, 85 ja 123 §:n muutoksenhakusäännökset vastaavat asiallisesti nyt ehdotettua uuden lain muutoksenhakurakennetta (mutta edellä mainituin tavoin eivät esitysluonnoksen perusteluja), vaikka valituslupajärjestelmä muutoin onkin laajalti omaksuttu tuossa esityksessä. Hallinto-oikeuksien korvattua maaseutuelinkeinojen valituslautakunnan on kuitenkin syytä harkita, tulisiko valittaminen korkeimpaan hallinto-oikeuteen uuden muutoksenhakujärjestelmän aikana vakiinnuttua saattaa kalastusasioissakin valitusluvanvaraiseksi. Sikäli kuin 122 ja 123 §:ää koskevat perustelut ovat tulkittavissa niin, että kysymys valitusluvasta olisi säännösten tarkoittamissa tilanteissa säänneltävä eri tavoin, korkein hallinto-oikeus katsoo, että tällaisen eron tekemiseen ei ole perusteita. Selvyyden vuoksi on syytä myös todeta, että ihmisoikeussopimukset eivät ole esteenä sille, että jatkovalittaminen tehtäisiin valitusluvan varaiseksi. Asiaa perustuslakivaliokunnan uudempien linjausten (PeVL 32/2012 vp) valossa arvioitaessa ei valituslupajärjestelmään siirtymiselle kalastuslain mukaisissa asioissa ole myöskään valtiosääntöisiä esteitä.

Ehdotetun 123 §:n 3 momentin mukaan kalatalousalueen yleiskokouksen oikaisuvaatimuksen johdosta antamaan päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään. Tämä rakenne vastaa asianmukaisesti eduskunnan äsken hyväksymää voimassa olevan kalastuslain 85 §:n muutosta (HE 121/2013 vp), jossa on korjattu pykälän sanamuodossa ollut muutoksenhakuoikeutta kaventanut epä johdonmukaisuus.

Toimivaltainen hallinto-oikeus olisi ehdotetun 123 §:n mukaan se, jonka tuomiopiirissä pääosa kysymyksessä olevasta kalatalousalueesta sijaitsee. Sen sijaan hallinto-oikeuden alueellista toimivaltaa koskevaa säännöstä ei olisi 122 §:ssä eli siltä osin kuin muutoksenhaku kohdistuu elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksen päätökseen. Tämä mahdollisesti erehdyksessä syntynyt lopputulos poikkeaa eduskunnan hyväksymästä voimassa olevan lain 123 §:stä (”Toimivaltainen hallinto-oikeus on se, jonka tuomiopiirissä kysymyksessä oleva alue tai sen pääosa sijaitsee. Ellei tätä perustetta voida käyttää, toimivaltainen hallinto-oikeus määräytyy siten kuin hallintolainkäyttölain 12 §:ssä säädetään.”). Hallinto-oikeuksien alueellisten toimivaltaepäselvyyksien estämiseksi tällaisen säännöksen säilyttämistä on kuitenkin pidettävä välttämättömänä. Näin on varsinkin, kun otetaan huomioon, että tietty ELY-keskus saattaa jatkossakin vastata kalataloustehtävistä toisen keskuksen säännönmukaisella toimialueella siten, että aluekokonaisuudet poikkeavat ehkä merkittävästikin hallinto-oikeuksien tuomiopiireistä.

Kalatalousalue

Nykyisen kalastusalueen sijaan tuleva kalatalousalue erityislaatuiseina julkisoikeudellisena oikeushenkilönä määriteltäisiin 23 §:ssä voimassa olevasta laista poiketen selkeästi ”julkisoikeudelliseksi yhdistykseksi, joiden tarkoituksena on kehittää alueensa kalataloutta sekä edistää jäsentensä yhteistoimintaa kalavarojen kestävästä käytöstä ja hoidon järjestämiseksi tämän lain 1 §:ssä tarkoitettujen periaatteiden mukaisesti”. Kalatalousalueen jäseninä olisivat alueen kalastusoikeuden haltijat sekä valtakunnalliset kalastusalan järjestöt. Ehdotetun 28 §:n mukaan kalatalousalueen toimielimen jäsenen ja toimihenkilön on hoitaessaan julkista hallintotehtävää noudatettava hallintolakia (434/2003), kielilakia (423/2003), saamen kielilakia (1086/2003) sekä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annettua lakia (621/1999). Näitä voimassa olevaa lakia kalastusalueen osalta vastaavia viittaussäännöksiä on pidettävä alueen erityislaatu huomioon ottaen tarpeellisina. Lisäksi on huomattava, että julkista hallintotehtävää hoitavan on noudatettava myös lakia sähköisestä asioinnista viranomaistoiminnassa (13/2003), mikäli hallintotehtävää hoitavalla on käytössään laissa tarkoitetut sähköisen asioinnin välineet.

Ehdotetun 129 §:n siirtymäsäännöksen mukaan kumottavan lain 68 §:ssä tarkoitettua kalastusaluetta koskevat oikeudet, sopimukset, sitoumukset ja velvoitteet siirtyvät sille kalatalousalueelle, jonka alueeseen enin osa lakkaavasta kalastusalueesta kuuluu. Jos kalatalousalueet eivät keskenään pääse asiasta sopimukseen, päättää elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus siitä, mille kalatalousalueelle kalastusalueiden velvoitteet kulloinkin siirtyvät. Laissa olisi kuitenkin tarpeen nimenomaisesti säätää myös, että tuollainen uusi kalatalousalue tulee osapuolena olleen kalastusalueen sijaan uuden lain voimaan tullessa vireillä olevissa oikeudenkäynneissä ja hallintomenettelyissä, tarvittaessa jo ilman lainvoimaista ELY-keskuksen ratkaisua. Tässä yhteydessä voidaan kiinnittää huomiota siihenkin, että vesilain ja ympäristönsuojelulain mukaisissa asioissa kalastusalue voi olla asian osapuolena niin hallintomenettely- kuin hallintolainkäyttövaiheissakin. Näitä koskevien ratkaisujen viivästyminen vain siksi, että

oikeasta kalatalousalueesta on vielä epäselvyyttä, ei missään tilanteessa ole hyväksyttävissä.

Hallintopakko

Voimassa olevan kalastuslain 106:ssä säädetään hallintopakosta (UHKasakko ja teettämishukka, 25.3.2011/270) seuraavasti:

”Jos joku laiminlyö tähän lakiin tai sen nojalla annettuun säännökseen tai määräykseen perustuvan velvollisuutensa, aluehallintovirasto voi viranomaisen ilmoituksesta tai sen hakemuksesta, jonka oikeutta tai etua asia koskee, sitten kun asianomaiselle on varattu tilaisuus selityksen antamiseen, määrätä hänet täyttämään velvollisuutensa sakon uhalla tai sillä uhalla, että tekemättä jätetty teetetään laiminlyöjän kustannuksella.

Aluehallintovirastolle kuuluvista 1 momentissa tarkoitetuista tehtävistä huolehtii Suomen talousvyöhykkeellä se aluehallintovirasto, jonka toimialueen kohdalla kysymyksessä oleva osa talousvyöhykkeestä sijaitsee. Ahvenanmaan valtionviraston toimialueen vastaista rajaa lukuun ottamatta aluehallintovirastojen toimialueiden välisen rajan katsotaan jatkuvan aluevesien ulkorajalta suuntaansa muuttamatta talousvyöhykkeen ulkorajaan saakka.”

Lakiehdotus ei näytä sisältävän mitään tätä vastaavaa sääntelyä, mutta myöskään sääntelyn kokonaan pois jättämisestä ei ole perusteltu. Asiaa olisikin syytä oikeudellisten mekanismien kattavuuden varmistamiseksi vielä perusteellisesti selvittää. Tarvittaessa sanamuotoa olisi mahdollista selventää kiellon sisältävien päävelvoitteiden osalta. Säilyttämistä puoltaisi sekin, että poistaminen kokonaan voisi luoda paineita hallintoriitamenttelyn käyttämiselle tilanteissa, joissa muutoksenhaku hallintopäätöksestä olisi johdonmukaisempi vaihtoehto.

Kalaväylää koskeva toimivalta

Ehdotettu 66 § sisältäisi säännökset kalaväylästä, jollainen olisi vesilain 1 luvun 3 §:n 1 momentin 4 kohdan tarkoittamassa joessa ja vesilain 1 luvun 6 §:n 1 momentin tarkoittamassa salmessa tai kapeikossa pidettävä kalaväylä auki kalan kulkua varten. Kalaväylä olisi kolmannes keskivedenkorkeuden mukaisesta joen, salmen tai kapeikon leveydestä sen syvimmällä kohdalla. Missä joki yhtyy mereen tai järveen kalaväylä olisi kolmannes keskivedenkorkeuden mukaisesta kysymyksessä olevan vesialueen leveydestä sen syvimmällä kohdalla ja ulottuisi niin kauaksi selkäveteen, että kalan kulku on turvattu. Ehdotus vastaisi pitkälti voimassa olevan lain 24 §:ää, joka taas sisältöltään on hyvin lähellä vesilain 1 luvun 6 §:ää. Kuitenkin kalaväylän toisenlaisesta sijainnista määräisi nykyisen (vesilain mukaisena lupaviranomaisena toimivan) aluehallintoviraston sijasta elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus. Tämä toimivaltaratkaisu ei vaikuta onnistuneelta. Sekaannusten ja samoja kriteerejä koskevien ristirii-

taisten ratkaisujen välttämiseksi jatkossa olisikin harkittava vesilain mukaisen päätöksenteko- ja muutoksenhakutien säilyttämistä tällä kohdin.

Lausunnon valmisteluun on osallistunut hallintoneuvos Matti Pellonpää. Lausuntoa on käsitelty korkeimman hallinto-oikeuden kansliaistunnossa 20.1.2014.

Presidentti

Pekka Vihervuori

Kansliapäällikkö

Ann-Mari Pitkäranta